Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Izvorul Meu de cuvânt aduce pe pământ mângâiere şi chemarea la mângâiere, chemarea la Dumnezeu, mângâierea celor ce caută după El cu credinţă în toate câte El face şi aşează între cer şi pământ, între El şi om, căci omul trebuie să creadă în Dumnezeu, şi apoi să creadă Dumnezeu în om şi să Se odihnească în el, în iubirea cea din el pentru Dumnezeu.

Se adună în ziua aceasta de dar de tămăduiri, se adună popor la izvorul Meu de cuvânt, iar Eu, Domnul, aduc lui salutul praznicului învierii Mele: Hristos a înviat!

Eu Însumi vă dau acest salut sfânt, care a adus multă mângâiere acum două mii de ani la mulţi îndureraţi, şi mai ales peste cei zdrobiţi cu inima pe urma Mea când M-au luat mai-marii poporului Israel şi M-au dat spre patimă sângeroasă şi spre cruce apoi, dar învierea Mea cea de a treia zi a adus peste cei îndureraţi praznicul învierii şi al vindecării durerii sufletelor lor, iar Eu am zis peste ei: *„Pace vouă!”*, vestea liniştii lor şi bucuria arătării Mele înviat dintre morţi înaintea lor.

„Hristos a înviat!” îţi spun Eu, Domnul, în zi de sărbătoare tămăduitoare, o, popor adunat la izvor!

„Hristos a înviat!” le spun şi la toţi cei care caută după cuvântul Meu în zilele lui, căci el merge şi se vesteşte şi Mă dă cu mersul lui celor ce se mângâie de la el, celor ce Mă mângâie pe Mine cu credinţa lor în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ, cu iubirea lor, cu care ei Mă caută, iar Eu le ies în cale şi Mă dau lor.

Peste tot străbate şi se împarte cuvântul gurii Mele. Nu e nimeni să poată spune că nu Mă găseşte cu unduirea cuvântului Meu, care grăieşte oamenilor de pe pământ în zilele acestea. O, vindecare de nepăsare de Dumnezeu le dăruiesc la toţi cei care nu caută după Dumnezeu ca să Se descopere lor Domnul. Ajutor pentru credinţă trimit celor ce nu au putere să creadă, căci cei ce nu cred în Mine, Fiul lui Dumnezeu, aceia sunt cei ce nu au putere. Numai credinţa în Mine îi dă omului preţ şi putere, iar cel necredincios este ca un mort, este fără viaţă, căci viaţa omului Eu sunt, şi viaţă am venit să dau tuturor şi să trăiască în Mine oamenii, iar Eu în ei să trăiesc şi să Mă dau lor şi tămăduire să le dau.

O, mamă Fecioară, te am lângă Mine tămăduitoare, mamă, că e zi de dar de tămăduiri şi de minuni tămăduitoare, aşa cum vine din părinţi ziua aceasta a ta şi minunile ei pentru cei tămăduiţi de durerile lor. Noi, cei din cer, am coborât în toate vremile putere de credinţă şi de căutare după Dumnezeu a oamenilor mari şi mici şi Ne-am dat lor cu iubire şi cu tămăduire, mamă. Aşa şi azi Ne purtăm după om şi dăm să-l ajutăm să se aplece şi să guste din bunurile cereşti, cu care stăm înaintea lui, mamă. Lumea celor din cer e dulce, e veşnicia celor ce au iubit pe Dumnezeu pe pământ, şi e plină de milă pentru cei ce pribegesc dându-şi sau nu seama şi căutându-şi mereu binele lor, dar ei nu ştiu unde este el ca să ştie unde să-l caute.

E dureroasă pe pământ viaţa celor ce nu caută după Dumnezeu, mamă! Sunt mulţi care caută după Mine ca să le fie lor bine, dar cei ce Ne iubesc sunt altfel, o, mamă. Sunt mulţi care se bucură de Noi şi de la Noi, dar cei care Ne bucură pe Noi sunt altfel, mamă. O, câtă nevoie de tămăduiri de dureri avem şi Noi, dar câţi pe pământ se gândesc la Noi pentru Noi, mamă? Eu, Domnul, aş vrea să-l smulg pe om din ale lui şi să-l aşez pe el întru ale Mele şi să Mă sprijin cu el în toate câte am de lucrat pe pământ, dar greu mai găsesc om pe care să-l îndeletnicesc cu cele cereşti şi să-l vindec de cele trecătoare, care nu sunt de folos! Are omul grijă de ziua lui de mâine, şi e păcat mare acest păcat în om, şi aduce peste el dureri acest păcat, şi un aşa om nu ştie să se dea lui Dumnezeu şi să-I placă Domnului de el. Voiesc să-i tămăduiesc de păcat pe oameni, mamă. Le ies în cale şi le dau învăţătură de vindecare, iar tu ai zi de duh de mângâiere şi

sărbătoare ţie în ziua aceasta. O, fă-te izvor peste oameni şi dă-le lor din el, ca să Ne cunoască ei iubirea, mamă. Amin.

— Iubirea Ta şi a mea şi a celor din cer este mângâierea celor ce nu au iubire, Fiule scump al meu, şi trebuie să-i învăţăm pe ei s-o dorească pe ea şi s-o aibă apoi, căci iubirea este cea care nu caută ale sale, ci ale celor iubiţi de ea, iar ea se îngrijeşte pentru ei.

Învierea Ta dintre cei morţi a treia zi după răstignirea Ta pe cruce, a venit ea după multe dureri, ca şi mângâierea Noastră după ce atâta Ne-a durut atunci odată cu durerile cele de la dispreţuirea Ta din partea poporului iudeu, până ce el a văzut ce păcat a făcut, lepădându-Te de la el, o, Fiule înviat. Cel ce se îngrijeşte de sine Te dă deoparte pe Tine şi zice că poate el pentru el, dar după ce îşi vede neputinţa îl doare atunci păcatul lui, dar trebuie tămăduit omul de grija lui de sine şi trebuie învăţat apoi să aibă grijă de Tine, Fiule Doamne, căci Tu eşti Cel ce poţi pentru el, şi nu el este cel ce poate să-şi poarte de grijă. Venim cu tămăduiri de suflet, căci sufletele trebuiesc vindecate de nepăsarea de Dumnezeu, de la Care fiecare om îşi are sufletul. Venim cu învăţătură tămăduitoare peste cei ce Ne ascultă glasul tămăduitor, căci izvor de cuvânt ceresc se revarsă peste oameni în zilele acestea, ca să ia ei din cer şi să înveţe ei voia Domnului peste ei, voia Ta, Fiule Doamne, precum în cer, aşa şi pe pământ.

Din mijlocul poporului cuvântului lui Dumnezeu izvorăsc eu, mama lui Hristos, cuvânt tămăduitor peste cei spre care el curge. Mai întâi poposesc cu duhul mângâierii în tine, popor al Fiului meu Cuvântul pe vatra neamului român! Trece Domnul prin tine cu oştirile de sfinţi şi Se dă apoi fiilor oamenilor. Mângâieri cereşti îţi dăruiesc ţie, celui ce te-ai făcut Domnului mângâiere. Cel ce se iubeşte pe sine şi se îngrijeşte pentru sine nu poate unul ca acela să se facă lui Dumnezeu mângâiere. Cel ce se duce în spate pe sine însuşi, acela stă sub greu şi se îngrijeşte de sine, căci altfel el nu ştie, dar cel ce duce pe Domnul, acela se face purtător de Dumnezeu şi se face iubire ca şi Dumnezeu şi se tămăduieşte de sine şi din loc în loc se poartă cu Domnul Dumnezeul lui, căci este viaţa lui Domnul, şi ce tămăduiri sau strânsuri îi mai trebuie celui ce are de viaţă pe Domnul? Ca unul fără de grijă pentru el, are grijă de Domnul cel purtător de Dumnezeu, iar cu ascultarea lui ia de la Domnul tot lucrul lui şi este cel viu ca şi Domnul lui, căci noi, cei ce L-am însoţit pe Domnul în vremea Lui pe pământ, n-am mai avut grijă de noi, ci numai de El şi numai pentru El, că n-aveam altceva de viaţă în afară de El după ce Tatăl ni L-a dăruit nouă pe El de viaţă şi de grijă.

Cea mai mare tămăduire de care are nevoie omul este tămăduirea de sine şi de grija de sine, iar altfel nu poate omul să-L iubească pe Domnul, Care trebuie cu întregul iubit. Din toată inima şi duhul şi sufletul lui trebuie să-L iubească omul pe Domnul, iar lui să nu-i rămână ceva din acestea, ci să-i rămână Domnul, şi purtător de Dumnezeu să fie el, şi aceasta îi este şi plata, iar plata este din cer, şi încă de pe pământ este ea peste om.

Eu, mama Fiului lui Dumnezeu, am fost ucenic al Lui şi L-am purtat pe El, iar El m-a purtat pe mine în voile Lui, şi aşa sunt purtătorii de Dumnezeu, şi aşa îi poartă Dumnezeu pe ei, şi Domnul aşteaptă după om şi Se poartă după el cu slujitorii Lui şi poartă grijă de cel îngrijit de Dumnezeu şi îl învaţă pe el fără-de-grija şi îl învaţă ascultarea cea pentru fii.

O, e vremea Domnului peste pământ, iarăşi e vremea Lui, şi nu pricep oamenii faţa Domnului peste ei! Vine Domnul cu vindecarea de sine a omului aşa cum a venit acum două mii de ani peste cei ce L-au răstignit şi L-au aflat pe El înviat apoi, şi s-au vindecat de sine mulţi apoi şi i-a durut pe ei pentru Dumnezeu, şi i-a durut pe ei păcatul necunoştinţei de Dumnezeu, şi apoi s-au făcut mărturisitori. Cei vindecaţi de Domnul se vindecă de ei înşişi şi se fac mărturisitori lui Dumnezeu şi se fac ei după chipul şi asemănarea Lui, şi fericiţi sunt cei ce vin la El şi ştiu să vină şi să rămână, căci omul trebuie să vină la Dumnezeu şi să rămână al lui Dumnezeu apoi şi să vegheze pentru El până la sfârşit, iar viaţa lui s-o dea în slujba Celui ce dă viaţă. Amin.

O, popor iubit, te-ai adunat la izvor. Ia din viaţa lui, învaţă învăţătura lui şi tămăduieşte-te cu ea de orice greu de-al tău şi poartă-L pe Domnul, Care este uşor! A fost odată un om care a

trecut peste râu pe un copil micuţ pe umerii lui, iar în cursul trecerii râului s-a făcut tot mai greu şi tot mai greu trupul copilului, de era să-l lase fără pic de puteri pe cel care-l purta peste râu, iar pe celălalt mal a primit răspuns de sus că a purtat pe umeri peste râu pe Cel ce pe toate le poartă pe umerii Lui, şi s-a făcut apoi purtător de Dumnezeu omul acela şi s-a scris el cu sfinţii lui Dumnezeu apoi.

O, nu este bucurie mai mare ca a slujitorilor lui Dumnezeu! Ei prin dureri gustă bucurii, ei prin lacrimi gustă mângâierea, ei trăiesc şi simt că trăiesc, şi se bucură pentru Cel ce dă viaţă la vii şi la morţi, căci viaţa trăită are preţ la Dumnezeu şi se împarte din cel ce o poartă pe ea şi se face de folos. Amin.

Le-am dat, Fiule Doamne, le-am dat lor desluşiri cereşti care să-i mângâie pe ei şi din care să ia mulţi. Aşa izvor de vindecări să coboare peste oameni, Fiule scump al meu, Fiule înviat, iar eu, ca un ucenic desăvârşit al Tău, le-am dat lor! Amin.

— Binecuvântată să-ţi fie iubirea ta cu duh iubitor de oameni în ea, mamă! Stăm la masă cu poporul adunat la izvor şi Ne dăm lui, mamă, iar el să ia şi să aibă!

O, popor împărţitor de Dumnezeu la izvor, să-i învăţăm mereu pe cei ce vin, să-i învăţăm să mângâie ei pe Dumnezeu aşa cum Domnul îi mângâie pe ei! Peste zece zile vine de peste tot popor credincios la izvor, iar tu găteşte-le popasul, fiule, căci tu pentru Mine lucrezi. Binecuvântată să-ţi fie truda ta cea pentru Mine, Domnul tău Cel înviat! Eu port de grijă pentru tot ce trebuie să lucrezi şi să ai şi să pregăteşti. O, pace ţie, fiule! Hristos a înviat! Eu pace am adus şi mângâiere am împărţit atunci şi apoi şi acum.

Trimit oştirile cereşti în calea celor ce se vor purta spre izvorul Meu de cuvânt, iar ei să le facă primirea pentru mersul pe cale împreună, şi aşa să petreacă pe cale, cu oştirile cereşti călătorind şi petrecând, iar aici, la izvor, ne vom împărţi unii altora mângâiere şi cuvânt de mângâiere şi cu mărturisire în el pentru Domnul. Binecuvintez Eu, Domnul Cel înviat, călătoria celor ce se vor purta spre izvor, şi mângâiere pe cale le voi da din Duhul Meu din ei, duhul credinţei lor în Mine, care le dă lor de la Mine.

Pace ţie, poporul Meu! Pace vouă, măi fiilor! Mângâiere vouă, fiilor! Hristos a înviat! Prin învierea Mea Eu am împărţit mângâiere, iar prin venirea Mea la voi cuvânt tot aşa lucrez, şi împart viaţă celor ce iau de viaţă a lor viaţa Mea.

Rămân cu voi, fiilor. Grăiesc cu voi, lucrez cu voi, împart cu voi şi Mă dau vouă de sus şi de jos ca să purtaţi şi ca să aveţi şi ca să lucraţi. O, fiţi mari cu iubirea! Eu sunt Cel ce v-o hrănesc pe ea ca s-o împărţim pe ea, căci ea este Dumnezeu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2012